

WYROK Z DNIA 10 STYCZNIA 2008 R.
SNO 83/07

Przewodniczący: sędzia SN Zygmunt Stefaniak (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Mirosław Bączyk, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2008 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości – DK-V(...), od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 września 2007 r., sygn. akt (...)

- utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
- kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Sędzia Sądu Rejonowego obwiniony został o to że:

I. w okresie od dnia 7 września 2005 r. do dnia 13 grudnia 2006 r., pełniąc funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, art. 329 k.p.c., gdyż będąc sędzią sprawozdawcą nie sporządził w ustawowym terminie uzasadnień w pięciu sprawach:

- I C 244/05 – do dnia 7 września 2005 roku,
- I C 217/06 do dnia 16 sierpnia 2006 roku,
- I Ns 882/05 do dnia 20 listopada 2006 roku,
- I C 468/05 do dnia 30 listopada 2006 roku,
- I Ns 1356/03 do dnia 13 grudnia 2006 roku,

dopuszczając do wpisania w „kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień orzeczeń i załatwienia środków odwoławczych” błędnych dat zwrotu i przesłania uzasadnień, które faktycznie nie zostały sporządzone,

tj. popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.),

II. w okresie od dnia 23 sierpnia 2005 r. do dnia 30 marca 2007 r. pełniąc funkcję Wiceprezesa Sądu Rejonowego oraz będąc sędzią sprawozdawcą po doręczeniu mu akt sprawy I C 244/05 – w celu sporządzenia uzasadnienia orzeczenia, nie zachowując należytej staranności doprowadził do zaginięcia wymienionych wyżej akt,

tj. popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 31 września 2007 r., sygn. akt (...), obwiniony sędzia Sądu Rejonowego uznany został za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących przewinienie służbowe określone w art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) i za to, na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 tej ustawy wymierzono mu karę nagany.

Od tego orzeczenia, odwołanie na niekorzyść obwinionego wniósł Minister Sprawiedliwości, sygn. DK-V(...), w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając, rażąco niewspółmierność orzeczonej obwinionemu kary dyscyplinarnej nagany, w stosunku do przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego wniósł o jej zaostrenie, przez wymierzenie sędziemu Sądu Rejonowego, na podstawie art. 109 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, kary dyscyplinarnej – usunięcia z zajmowanej funkcji.

Zdaniem skarżącego, orzeczenie obwinionemu kary nagany, w kontekście okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów, nie jest adekwatne do stopnia jego winy, rodzaju i ciężaru gatunkowego popełnionego przez niego przewinienia i przez to, nie spełnia swych celów zapobiegawczych i wychowawczych, tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej.

Sędzia Sądu Rejonowego dopuścił się bowiem zarzucanych mu czynów w trakcie pełnienia funkcji związanej ze sprawowaniem nadzoru administracyjnego nad sędziami i dlatego powinien prezentować ponadprzeciętny poziom staranności w wykonaniu obowiązków służbowych.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Podniesione w złożonym odwołaniu zarzuty zasadne nie są.

Skarżący nie kwestionuje poczynionych w sprawie ustaleń, a w związku z tym, nie sposób podzielić prezentowanego w odwołaniu poglądu, że poza polem uwagi Sądu znalazły się tego rodzaju okoliczności, których uwzględnienie mogłoby doprowadzić do wyboru innej kary dyscyplinarnej.

Wprawdzie skarżący podnosząc zarzut przecenienia przez sąd orzekający okoliczności łagodzących, a to: przyznania się obwinionego do dokonania zarzucanych mu przewinień oraz faktu rezygnacji z zajmowanej funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego – kompletnym milczeniem pominął szereg istotnych okoliczności łagodzących, które Sąd pierwszej instancji miał na uwadze przy wymiarze obwinionemu kary, takich jak to, że nie był on dotychczas karany dyscyplinarnie, był obciążony i to w znacznym stopniu obowiązkami służbowymi wynikającymi z

pełnionej funkcji Wiceprezesa Sądu Rejonowego przez niemalże cały rok 2006 oraz to, że wykazał się on pozytywną postawą, bo nie starał się obciążyć winą pracowników sekretariatu.

Uwadze sądu orzekającego nie umknęło to, że opieszałość obwinionego w nieterminowym wykonaniu obowiązków służbowych w sporządzaniu uzasadnień, dotyczyła pięciu spraw i zagubienie akt jednej sprawy. Tak więc wszystkie okoliczności, które przywołuje w odwołaniu skarżący, były przedmiotem rozważań sądu orzekającego.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż zasadą prawidłowego wymiaru kary jest baczenie, by orzeczona obwinionemu kara nie przekraczała ustalonego stopnia zawinienia osoby obwinionej. Te cele właśnie spełnia orzeczona wobec sędziego Sądu Rejonowego kara nagany, gdyż jest ona współmierna do stopnia jego zawinienia, jak i do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów. Nie razi swą łagodnością, jak również nie daje podstaw do stwierdzeń, „że tego rodzaju kara wobec osób pełniących w sądach eksponowane stanowiska, świadczy o tym, że wymiar sprawiedliwości toleruje tego rodzaju zachowania jak obwinionego”.

Sędzia Sądu Rejonowego nie dopuścił się przewinień związanych z pełnieniem funkcji służbowych, lecz przewinień stricte dotyczących każdego sędziego orzekającego. Stąd domaganie się przez skarżącego, by pozbawić go możliwości awansowania „uzyskania, czy nawet odzyskania stanowiska w niedalekiej przyszłości”, jest żądaniem nie uwzględniającym istoty tego rodzaju kary, a przez to żądaniem rażąco surowym.

Dlatego też orzeczono, jak wyżej.